

ПГИТ „Проф.д-р Асен Златаров“ – гр.Петрич

ДОКЛАД – АНАЛИЗ

на осъществените дейности за оценка на проблема с насилието и предприетите мерки за противодействие на училищния тормоз

Агресията на децата е огледален образ на обществената агресия. Прекалената информираност на младите хора, неспособността им да изградят устойчиви критерии за добро и зло поради липсата на такива в социума, консуматорската нагласа, интернет, мултимедийните игри, отчуждението, застрашеността на децата от посегателства – всичко това обрисова една необичайна и обезпокоителна обстановка, в която се популяризира маргиналното поведение до такава степен, че се възприема за нормално.

В следствие на това децата все по-често си крещят едно на друго, вместо да разговарят тихо и спокойно. Все по-често се обръщат към съучениците си с думи, които се считат за обидни. Все по-често в пристъп на безсилие да се справят с дадено социално предизвикателство, посягат да ударят или намират друг „отдушник“ на напрежението без да си дават сметка, че нарушават правилата на доброто възпитание, добрите нрави и училищния правилник. Всъщност така не си дават и сметка, че нарушават правата на другите, че в поведението им липсва толерантност, уважение, съпричастност и емпатия към другия, техния връстник. А това увеличава риска от проява на насилие и осъществяване на тормоз върху по-слабия.

С цел проучване мнението на учениците и установяване на наличие на училищен тормоз, в ПГИТ бе проведена анонимна анкета сред ученици от 9,10,11 и 12 клас.

Използвана е анкетата, предоставена от МОН и препоръчана в Механизма за противодействие на училищния тормоз. В нейното попълване се включиха 104 момичета и 31 момчета на възраст от 15 до 19 години. Анкетата бе

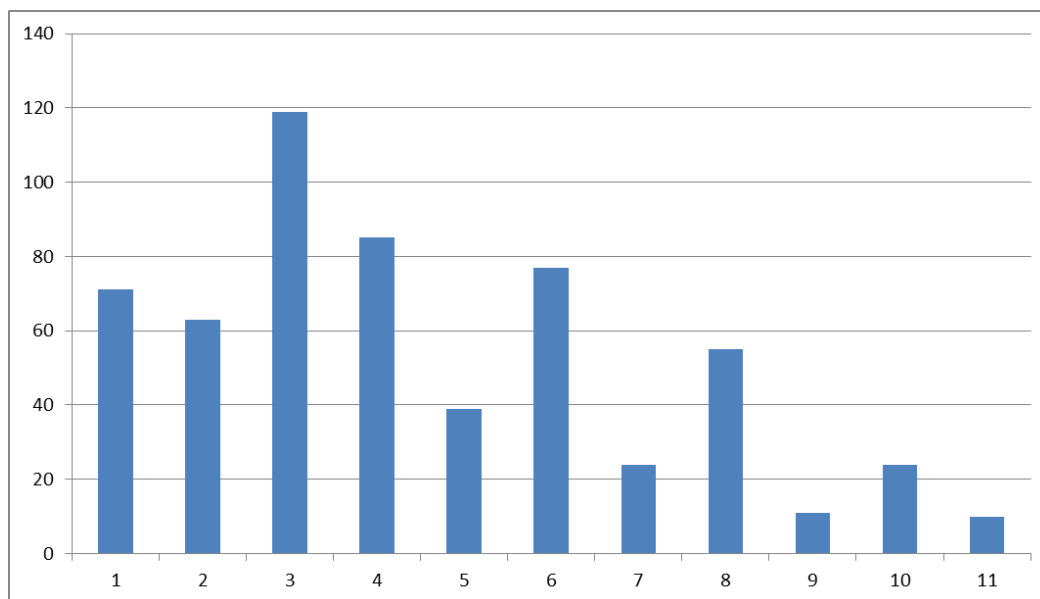
Доклад-анализ на осъществените дейности за оценка на проблема с насилието и предприетите мерки за противодействие на училищния тормоз

проведена от класните ръководители . Учениците бяха предварително запознати със същността на понятието „училищен тормоз“ и неговата специфика спрямо конфликтите, караниците и „схватките“ в училище, които се определят като проблемни взаимоотношения.

Координационният съвет извърши оценка и анализа на резултатите от проведеното анкетно проучване.

Получените от анкетното проучване резултати можем да обобщим по следния начин:

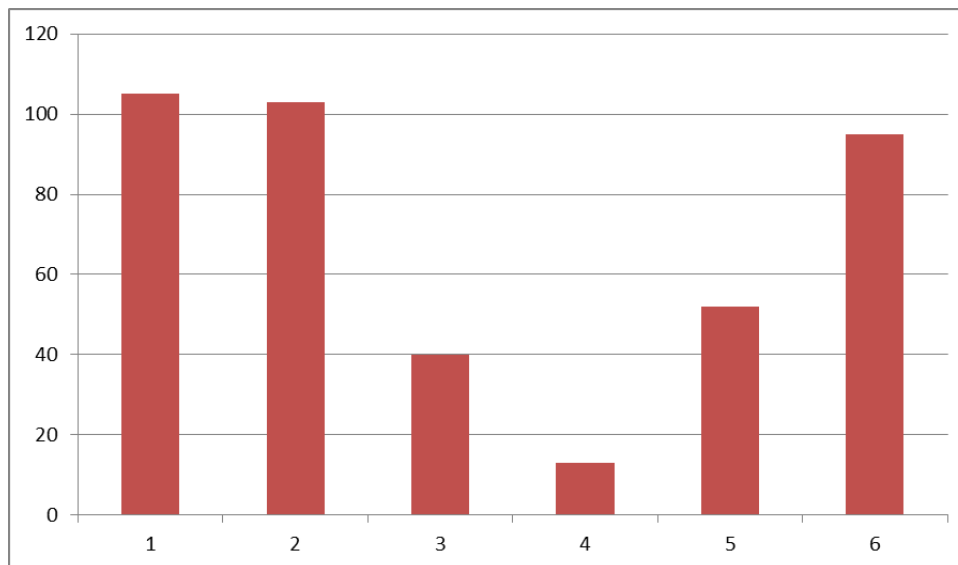
Според преобладаващото мнение на учениците, най-често тормозът се изразява в обиди (обиждат, псуват, измислят неприлични прякори); в дразнене и говорене зад гърба (разпространяват се неверни неща, клюки). На четвърто място са удрянето и блъскането(Фиг. 1).

Фиг.1. Действия характеризирани като тормоз

Легенда: 1 – блъскат, удрят другите деца; 2 – заплашват; 3 – обиждат,псуват; 4 – дразнят; 5 – взимат им нещата; 6 – говорят зад гърбът им; 7 – изнудват; 8 – настройват другите срещу тях; 9 – искат им пари; 10 – пишат обидни неща в соц.мрежи; 11 - изпращат гадни имейли или коментари

Местата, където тормозът се реализира, според учениците (по ред на броя избори) обикновено са: класната стая, коридора, на улицата, в двора на училището, в тоалетните, пред кафето (Вж. Фиг. 2).

Фиг. 2. Места, където се случва тормоз

Легенда: 1 – класната стая; 2 – по коридорите; 3 – в тоалетните; 4 – пред кафето; 5 – в училищния двор; 6 – на улицата;

Според резултатите от проучването, 139 от учениците твърдят, че не се е случвало тях да ги тормозят. На тези обаче, които смятат, че са преживели някакъв тормоз, това им се е случвало по-рядко от един път през месеца (7 деца), и на второ място – няколко пъти през седмицата (2 деца).

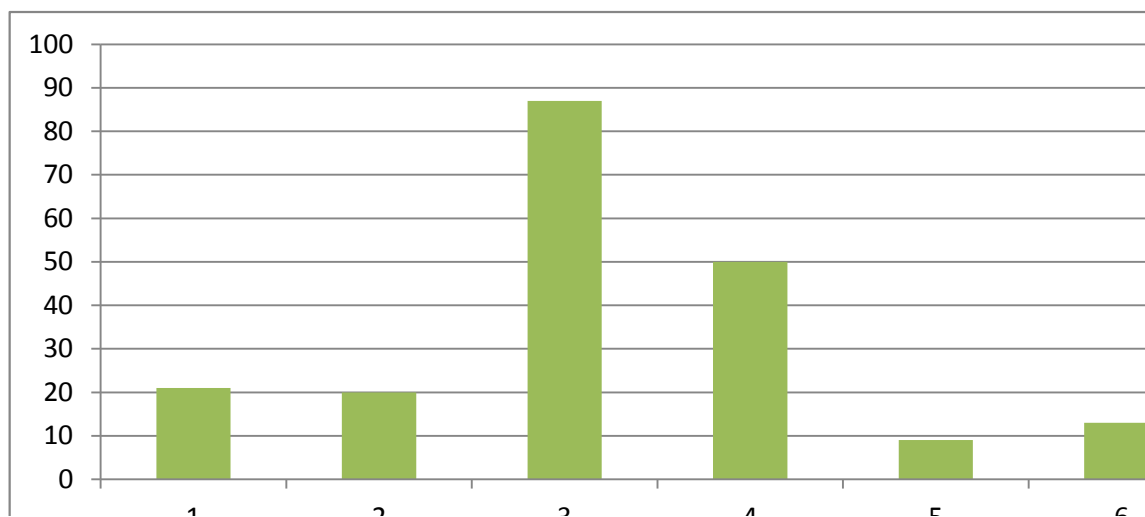
Отговорите на следващия въпрос :“Когато те тормозиха , на кой каза?“ 132 от учениците потвърждават ,че до сега не са тормозени.За сравнение с отговорите на трети въпрос 139 деца споделят , че досега не им се е случвало да бъдат тормозени, което говори за сериозно отношение към попълването на въпросника и липсата на лъжа в отговорите.Най-често фактът на тормоз се споделя с приятелите (в 12 от случаите) , следвано от не споделяне с никого (в 11 от случаите),следвано от казах на учител (в 7 от случаите) и чак накрая казах на родителите си (в 5 от случаите) .

Фактът, че приятелите и учителите преобладават като избор на човека, с който децата ще споделят проблема намираме за обясним с възрастовите

Доклад-анализ на осъществените дейности за оценка на проблема с насилието и предприетите мерки за противодействие на училищния тормоз

характеристики. В пубертетна възраст най-значими са приятелите, а това, че са следвани от учители говори за изградено доверие между учениците и кл.ръководители и отлична работа по Механизма за противодействие на училищния тормоз.

От всички анкетирани ученици 87 твърдят, че са ако станат свидетели на тормоз над други деца в училище ще се намесят и ще защитят човека, когото тормозят, 50 от анкетираните ученици ще се опитат да поговорят и да помогнат за прекратяването на тормоза. Този висок резултат показва добра информираност на учениците по стъпките за прекратяване на ситуация на тормоз в училище и за изградена емпатия и състрадателност към жертвата. Случаите на тормоз не се приемат като нещо нормално случващо се в училище. Само 9 ученика посочват като отговор на въпроса, че ще се включат на страната на агресора. Въпреки малкия брой на този отговор ние не трябва да пренебрегваме ситуацията и да бъдем още по-внимателни и наблюдателни за първите сигнали за възможен тормоз между ученици./ Фиг. 3/

Фиг. 3. Как би постъпил, ако си свидетел на тормоз

Легенда: 1 – ще се отдалеча, не ме интересува; 2 – няма да се намеся; 3 – ще защита жертвата; 4 – ще ги накарам да престанат; 5 – ще се присъединя и аз към тормоза; 6 – ще гледам;

Изводите са няколко:

За ефективното справяне с тормоза от изключително значение е да се повлияе и промени поведението на всяко дете, а не да се съсредоточават усилията само върху преките извършители и потърпевши. Начините и подходите за това са различни, но те са неделима част от общата стратегия за справяне с явлението.

Много важно е да се разграничат случаите, когато не се касае за тормоз, а само за игра или приятелско премерване на силите между децата. За целта е необходимо да се наблюдава поведението на децата, включително и на тези, които само присъстват без активно да участват.

Цялата училищна общност – ученици, учители, родители, непедагогически персонал да бъде ангажирана с проблема и въввлечена в активното прилагане на мерките за неговото решаване.

Изготвил: */В.Свечева/*